

KORTPROSA

(2)

Esam Abou-El Magd

Den allerstørste succes

Jeg er ikke ligefrem nem at have med at gøre, jeg har af og til særheder, som jeg ikke kan kontrollere. Og Katharina er også ofte ude, så jeg er meget alene. Vi bor her i et stort hus. Vi bor på øverste etage, men der bor også andre, f.eks. Tobias. Tobias kommer særligt godt ud af det med kattene. Nogle gange er de alle samlet i hans værelse og tumler rundt på hans store seng. En sovesofa, som han – måske for vores skyld – som regel ikke slår ud til en siddeplads igen. Så ligger jeg ligesom de andre der på det bløde polster, og jeg tænker... ja, jeg tænker faktisk ikke på noget i et stykke tid. Jeg hører bare til. Indtil min hale på et tidspunkt bliver urolig, og jeg af og til er nødt til at kigge over mod ham og følge hans bevægelser. Jeg mærker, hvordan det irriterer mig. Den er faktisk lidt kortere end de andre katters. Jeg tror, jeg engang som barn mistede et stykke af den. Men jeg kan ikke huske det. Jeg knurrer sagte ad min hale, i starten virkelig kun helt sagte. Men knurren bliver højere, min hale bevæger sig kraftigere, slår på et tidspunkt fra den ene side til den anden. Frem, tilbage, frem, tilbage. Som ramt af lynet springer jeg op, jager efter ham, drejer rundt, drejer i en cirkelbane, bider ham, når jeg pludselig har fat i ham, drejer videre, igen og igen. Finder ikke et øjeblik ro. Som om jeg vidste, at der ikke er nogen ende. De andre katte flygter fra sofaen, og jeg, jeg flygter også fra mit sted, flygter ud af Tobias' værelse. Løber gennem det store hus, løber, løber... og finder til sidst alligevel ro i Christas fløj, i gangen, der forbinder hendes værelser i sidefløjen med resten af huset. Jeg ved, hun ikke er der, trækker vejret dybt.

Jeg tænker på Tobias, der har sin yndlingskat, som jeg ikke er, selvom han også tager sig af mig. For nylig så jeg hans yndlingskat udenfor ved husmuren, hvor hun klatrede helt op ad vinranken ind i hans værelse. Hun er også et

rigtigt rovdyr, ren muskelkraft og smidighed. Jeg derimod er klodset, især med min alt for korte hale. Og jeg er også lidt tyk. Jeg ville aldrig kunne komme derop og ind i hans værelse gennem det åbne vindue. Det tænker jeg, da jeg allerede er på vej ud gennem kattelommen, går rundt om huset og kort efter kan duften af vinstokken.

Noget trækker mig netop derhen, og så står jeg faktisk under Tobias' vindue. Det er helt oppe i højden, højt over mig. Vi bor i en herregård, og alt her er stort og gør mig bange. Situationen kan ændre sig når som helst – et menneske eller en kat kan krydse min vej, og det føler jeg mig aldrig forberedt på.

Igen kigger jeg langs vinstokken, ser et par kraftige grene nedenfor, sætter kløerne i dem, trækker mig lidt opad, griber fat i de næste grene og trækker mig videre op. Ovenpå kan jeg nu høre musikken, der kommer fra Tobias' værelse. Den er stadig langt, langt væk... Men uanset hvor langt væk, må jeg nu videre herfra. Det overrasker mig, hvor afslappet mine muskler holder min klodsede, runde krop. Og så kigger jeg ned. Og ser: Nu kan jeg ikke vende om mere! Nede ville jeg dø ved at styrte ned på stenene. Så rækker mine poter ud efter de næste grene, den næstnæste og den næstnæstnæste. På en eller anden måde finder mine bagben også vej og følger med, de svigter mig ikke.

Ovenpå ser jeg nu fremspringet, vindueskarmen, der rager lidt ud – et vanskeligt sted, som jeg stadig skal overvinde, da jeg ikke regner med, at Tobias trækker mig ind til sig som sin yndlingskat.

Jeg bevæger mig op ad vindueskarmen langs kanten og hører pludselig den raslen, jeg selv laver. Mon de derinde også kan høre mig? Ja, alle stirrer på mig, da jeg er kommet helt op og kigger ind i værelset! Tobias og alle de andre kan ikke tro deres egne øjne. Men jeg springer bare ned på tæppet og derfra direkte op på sovesofaen, tilbage til min plads, og falder i søvn.

© 2026 Esam Abou-El Magd